

Ангел Каралийчев

Пленникът на великана

– Татко, виж каква чудна птичка хванах! – извика малкият Койчо и вдигна нагоре дясната си ръка, с която стискаше една крилата душица, голяма като врабче, с червено коремче. Птичката цяла трепереше, разваряше безпомощно крилца, опитваше се да отлети, ала Койчо я държеше здраво.

– Ти си ловец на птички, мое дете. Тази, която си хванал, се нарича червенушка. Как я хвана?

– С коритото. Подмавих я с шъпа трохи. Като я захлупи коритото – нямаше къде да шава. Пъхнах ръката си отдолу, пипнах я и отидох в къщи да я покажа на баба.

– Какво ти рече баба ти?

– „Да пуснеш на свобода туй клето пиле или ще грабна тупалката!“
Аз не я послушах. Отнесох птичката на балкона и я заключих в клетката. Дадох, й шъпа просени зърна – не яде. Налях й водица в една кафена чашка – не ще да пие. Заповядах й да ми изпее една песничка – мълчи. Много ме ядоса.

– Какво ще правиш с нея?

– Търся котарака. Ще му я дам да закуси. Аз ще си хвана друга птичка, която може хубаво да пее.

– Добре си намислил. Сега седни на коляното ми да почакаме заедно стария разбойник – нашия котарак. Той отиде в градината да провери дали не е тупнало от гняздото на врабчето някое голо птиче. Докато го чакаме, ще ти разкажа приказката за малкия Пейчо. Разказвал ли съм ти я и други път? Тя е стара приказка. Някога съм я чел в моята читанка, когато бях голям колкото тебе.

– Моля ти се, разкажи ми за Пейчо.

– Пейчо беше мъничко щастливо същество. От сутрин до вечер играеше, пееше и веселеше всички: хората, горските гадина, буболечките. Той живееше в една мъничка сламена къщичка край гората. Веднъж Пейчовата майка рече:

– Чедо, аз отивам за храна. Довечера ще бъдеш сит като попско дете на задушница. Стой си в къщи и ме чакай. Не излизай навън, защото злият великан, който живее в големия каменен дворец насреща, иска да те открадне.

– Какво ще правя, мамо, докато се върнеш?

– Пей, чедо!

Пейчо остана сам и почна да пее, колкото му глас държи. Изпя всичките песни, които беше чул от майка си. Настана пладне. Пейчо огладня. Забрави поръчката на майка си, напусна къщичката и влезе в

двора на великанския дворец. Озърна се и що да види. Насред двора имаше едно огромно като кораб за грозде корито, подпряно с тояжка. Едно въже се беше проточило от долния край на тояжката до прозореца на двореца. Под коритото някой беше наредил цяла трапеза с ядене. Гладният Пейчо преглътна, огледа се наоколо и като видя, че няма никой, влезе под коритото и почна да лапа. Тогава някой дръпна въжето, тояжката се отплесна и коритото захлупи Пейча.

– Най-сетне те пипнах! – изрева Великанът над коритото, провери си ръката и хвана пленника за двата крака. Отнесе го в двореца. Вътре Пейчо видя някакъв страшен огън – като харман. До огъня стоеше едно страшилище, много по-голямо от Великана, с прозорци над очите. То държеше в ръцете си един железен шиш и нещо плетеше: „Ей сега ще ме набият на железния шиш и ще ме опекаат на огъня“ – си помисли Пейча и затрепера още по-силно. Ала страшилището се скара с гръмовит глас на Великана и той побягна. Отнесе Пейча над стряхата, където висеше окачена една стая със стени от железни пръчки. Натика го в стаята и го заключи. Пейчо въздъхна дълбоко. Главата му клюмна. Великанът най-напред донесе една паница с ядене, положи я пред Пейча и му заповяда: „Яж!“ Ала клетият пленник не докосна яденето. Тогава Великанът му донесе вода в един казан и заповяда с още по-силен глас: „Пий!“ Пейчо се сгуши в единия кът на затвора си, не рачи да пие. „Тогава пей!“ – изрева Великанът. Малкият Пейчо си отвори устата, но не можа да изкара нито един звук. Великанът избухна. Ушите му станаха червени. „Ще те дам на черния лъв! – закани се той. – Нека лъвът те разкъса, а пък аз ще си хвана друг Пейчо, който знае хубаво да пее.“ И тръгна да търси лъва... Ах, ето го, котакът пристигна. Койчо, дай му птичката да я разкъса!

Койчо скочи като ужилен.

– Не я давам! – извика той.

– Ами какво ще я правиш?

– Ще я пусна, татко. Нека иде при майка си в малката къщурка. Татко, аз ти разбрах гатанката. Пейчо е този малък червенушко. Великанът съм аз, страшилището е баба, а черният лъв – котаракът!

И Койчо пусна птичката. Тя отлетя в гнездото при майка си и зачурулика:

– Като ми премине страхът, мамичко, ще ти разкажа какво ми се случи. Страшна история!

Башата помилва Койчо, по главата и замислено рече:

– И запомни, сине, че само свободните души пеят. Затворниците не

могат да пеят...

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: BНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3380>]